

מזשיבה רחל:

מייד אחרי הישיבה הראשונה בבית המישפט נלקחתי לכלא. 5000 אסירים משוכנים בסאמנג'אלה. מתוכם רק 150 נשים. בקומה העליונה, באולם רחב, נמצאות האסירות הקשות, שנשפטו על רצח וסמים. בקומה התחתונה — אלה שעברו עבירות קלות, כמו גניבה, בגידה בבצל.

בין האסירות יש הרבה בחורות משוגעות, שמציקות לכולן ומתנהגות באופן מזוה. לידי ישנה שחקנית פקיסטאנית. היא הואשמה כסחר בסמים. כששמעה שנידונה למאסר של 36 שנים, השתעוזה. מאז היא מדברת אל הקירות וצורחת.

הצועניות מביאות איתן את ילדיהן לכלא. וככה מסתובבים שם, באולם, המון ילדים משתוללים. בתוך כל הלחץ הזה מתעוררות הרבה מריבות. הסוהרות מסתובבות בינינו, אבל לא מתערבות. ואם מישהי מחליטה להת' לזנו, וזורקים לצינוק גם את המתלוננת וגם את זו שפתחה במריבה.

סדר היום בסאמנג'אלה גמיש מאוד. בבוקר העירו אותנו לספירה. אחר כך הכנו לעצמנו ארוחת-בוקר. במיטבח קטן ומלוכלך ניסינו לארגן ארוחות נורמליות. את המיצרנים קנינו בקנטינה; לחם, רסק עגבניות, שמן, ביצים, ירקות, פירות. הכל מאוד יקר ובאיכות גרועה. תה עולה בחוץ

משוחררת ג'אן

אני מסתדרת בכוחות עצמי!

700 לירות. בכלא — 8000. בשר לא אכלתי. עיקר האוכל היה פרוסות לחם מרוחות במרגרינה ורסק עגבניות.

עד כאן רחל.

יוגורט עם ג'וקים

רחל, תגיד, זה נכון שבכלא אכלת ג'וקים? שואלת אחת מאחיותי וצוחקת.

איזה כלא? תמהה רחל. אה, שם. לפעמים היו מביאים לנו יוגורט. בגלל זה שלא היה מקרר, היוגורט היה מתמלא בג'וקים, וככה היינו אוכלות ממנו.

150 דולר בחודש מספקים לאסירה חיים שבצים ועור איילה הטכות, כמו חילופי-ספרים. עיתונים וקלטות. בינה לבין אסיר הכלוא באגף-הגברים. בני

מישפחתה של רחל שלחו לה כסף מדי חודש. אסירה עניה מדיחה את כליהן של העשירות ומכבסת את ביגדיהן, וכך זוכה בכמה דולארים, לקניית אוכל בקנטינה. מי שמסתפקת בארוחות הכלא נותרת, בדרך-כלל, רעבה. אורז מלא תולעים, המוגש בקערה מלוכלכת, זה מה שנקרא ארוחת-צהריים רישמית של סאמנג'אלה, מסבירה רחל.

מי שחולה, שוכבת במיטה, מת' פתלת מכאבים ומחכה לרופא שמגיע לביקור פעם בשבוע. הוא רושם איזה מישחה, לא מתייחס לחולה ברצינות. רק מי שממש גוססת מגיעה לבית-חולים.

עכשיו אין בכלא רופאים-שיניים. בהתחלה היה. אבל הוא היה כל-יך גרוע, שיותר טוב היה להתרחק ממנו. פעם עקר לי שן ואחר-כך הרגשתי כל-יך רע, חששתי שאני הולכת למות. את רוב שעות-היום מבלות האסירות בחצר קטנה. שם הן קוראות ספרים ועיתונים, מאזינות לקלטות, סוררות סוודרים ומחכות למים הזורמים, המגיעים לברזים שלוש פעמים ביום. בפעם הראשונה סרגתי המון סוודרים. הפעם הייתי מאוד עצבנית ומתוחה. אחרי הישיבה השניה של בית-המיש' פט אמרו לי שאם אורשע, אקבל גזר-דין מוות. בגלל זה כל הזמן היה לי מצב-רוח רע. לא יכולתי לסרוג. בקושי קראתי קצת. רק חששתי מה יהיה איתי ואיך אצליח לצאת מהסיוט הזה.

המזל ולא הקונסול

מי שחשבת על בריחה, גם אם צעות ופועלות כגנאים קשים, אינן מציי' אותיות. הכלא מוקף בחיילים ושוטרים. האסיר מאכספרס של חצות ברח מהכלא לפני שהיה בתורכיה מישטר צבאי. עכשיו הצבא שומר בעירנות על הכלא.

סמדר דלל, 32, ישראלית מתל-אביב, נשפטה ל-36 שנות-מאסר באשמת סחר בסמים. היא היתה חברתה הקרובה של רחל בכלא.

רחל, מה שלומך? תספרי, תספרי למישפחה שלך איך את מרגישה? קראה סמדר אל הרשמקול. באחת מאותן שעות אינסופיות של מתח ושיעמום.

חרא, ענתה רחל. בפעם הראשונה היה בסדר. המישפחה שלי ריחמה עליי. באה לבקר. עכשיו לאף אחד לא משנה. לא באים. רחל, הבת השלישית מתוך שיבעת ילדי מישפחת ג'אן, מיוצאי לוב, נולדה ברמלה. אמא שלי ילדה אותי בבית, לא בבית-חולים, היא מספרת בגאווה. אחרי כמה שנות-לימוד עזבה את בית-הספר היסודי. התחתנתי בגיל 15. בעלי היה בן 17. אחרי עשר שנות נישואים התגרשתי. מאז אני מסתדרת בכוחות עצמי, אפילו שלא עברתי אף יום אחד בכל החיים שלי. יש לי דירה משלי, ורהיטים יפים, כלום לא חסר לי. איך אני מסתדרת? מסתדרים כבר. רחל קוראת לזה מזל. גם את שיחוררה מהכלא היא מייחסת למזל.

בסאמנג'אלה יושבים ארבעה ישראליים. סמדר דלל ומוטקה חלואני שפוטנים ל-36 שנים. ניסים פרנקו נשפט לתשע שנים, וגזר-הדין של דויד טברי עדיין לא ניתן. היה גם דויד צלניק, שמת בכלא לפני חצי שנה. אני הייתי בטוחה שאקבל חמש שנים. ככה העורר-דין שלי רמו לי. כבר אמרתי לעצמי: לא נורא רחל, תשבי חמש ואחר-כך תגמרי עם כל הסיט הזה ותחזרי הביתה. כתבתי למישפחה שלי שלא יקב' לו את זה קשה ושיתכוננו לפגוש אותי רק בעוד חמש שנים. ופיתאום עזר לי המזל שלי. רק המזל. הקונסול הישראלי באיסטנבול לא עזר בכלום. לא בא לאף ישיבה של בית-המישפט, ביקר אותנו לעיתים רחוקות, וכל הזמן אמר שאין לו מה לעשות בעניין שלנו. אז אם אף אחד לא עוזר, בא המזל והציל אותי. חלואני שיציל גם את סמדר ומוטקה ונסים ודויד.

היא רצתה למות יפה

במשך שלושת רבעי השעה, עד שהחרר התפנה וסדר.

האורחת התבקשה למלא טופס רישום. היא מילאה טופס וחתמה בשם יעל טל. כשהתבקשה לפרוע מראש את החשבון, הגישה להם תעודת-אשראי. השם על התעודה היה לאה חכמי.

פקידת-הקבלה צילצלו לבנק ושאלו אם הכרטיס הוא בסדר. החשבון אושר על-ידי הבנק, כי השם היה של אחת הנשים העשירות ביותר בישראל. פקי-די-הקבלה לא ידעו שמישפחת חכמי שולטת בהנהלת המלון.

כדורי-שינה

מאותו הרגע התחילה הראמה של לאה חכמי.

ביום שלמחרת, היום החמישי, שיררה הטלוויזיה במהירות-החדשות את תצלומה של לאה חכמי וביקשה את הציבור לעזור למישטרה לגלות את עיקבותיה. היא נעלמה.

אחת ממאות האלפים שצפו במה-דורת-החדשות היתה אורלי זברג, פקידת-הקבלה של מלון אסטוריה. מספרה אורלי: "כשראיתי את הדמונה, זיהיתי מייד את האשה האל-גנטית מחדר 1607. צילצלתי למלון והועקתי את קציני-הביטחון."

קציני-הביטחון פתחו את הדלת של חדר 1607, המרוהט בצבע אדום וכחול. לאה חכמי שכבה מתה על המיטה הזוגית. זוהי מיטה כפולה, המורכבת משתי מיטות.

לאה שכבה על המיטה השמאלית, שהיתה מוצעת, כשהיא לבושה בכג' דיה. המיטה הימנית לא היתה מוצעת. ליד המיטה היתה קופסה ריקה של כדורי-שינה. על השטיח היו סימני קיא.

המישטרה הגיעה תוך חמש דקות. עד שהגיע האמבולנס, שכבה לאה על המיטה כשפניה שלולות.

להסתיר את היסורים

לאה חכמי היתה אשה יפהפיה, בת 36, בלונדית דקת-גו ואינט-

נעלי עקב לבנות ותיק יד לבן.

כל מי שראה אותה במועד ה-

הודעת המישטרה על היעלמה של לאה המישפחה פירסמה תמונת-פספורט

מש שנים היא חששה מפני היום הזה.

ביום הרביעי בשעה 11.30 לפני הצהריים, ניגשה אל שולחן הקבלה במלון אסטוריה בתל-אביב גברת חייכנית ואלגנטית. היא היתה לבושה בשימלה כחולה יקרה, ונעלה נעליים

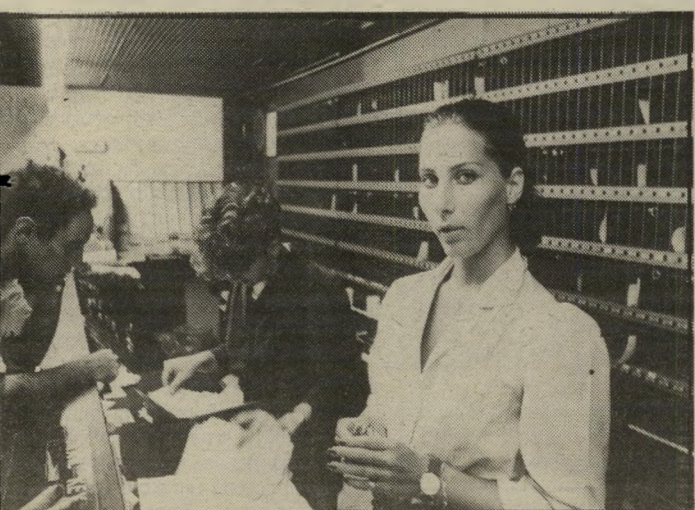
מאת שולמית יריב

תואמות. שערה היה עשוי היטב, וסכיבה ריחפה עננה ככרה של בושם יקר.

לאשה לא היו מיוודות. היא הח' ויקה בידה תיק קטן.

את האורחת קיבלה פקידת-הקבלה אורלי זברג. האשה ביקשה לשכור ליומים את החדר מס' 1607.

החרר לא היה מוכן באותה שעה, הגברת התבקשה להמתין בלובי. היא יצאה לאולם האוכל. ישיבה וחכימה

פקידת-קבלה זברג למעשה, בעלת המלון